

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2219/2015
25.02.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Миломира Николића, председника већа, Марине Говедарица и Слађане Накић Момировић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца В.Г. из В.Б., чији је пуномоћник С.Д., адвокат из К., против туженог Предузећа за трговину и услуге Е.С.С., ДОО из К., чији је пуномоћник Л.С., адвокат из К., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 182/15 од 21.07.2015. године, на седници одржаној 25.02.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог, изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 182/15 од 21.07.2015. године.

Образложење

Основни суд у Краљеву, пресудом П1 740/11 од 09.07.2014. године, усвојио је тужбени захтев тужиоца, тако што је поништио као незаконито решење туженог о отказу уговора о раду, број 1/11 од 20.06.2011. године и обавезао туженог да врати тужиоца на рад (став први изреке). Одбацио је због ненадлежности суда тужбени захтев тужиоца у делу, којим је тражио да се обавезе тужени да врати тужиоца на послове које је обављао пре отказа уговора о раду (став други изреке). Обавезао је туженог да накнади тужиоцу трошкове поступка у износу од 283.500,00 динара (став трећи изреке).

Апелациони суд у Крагујевцу, пресудом Гж1 182/15 од 21.07.2015. године, одбио је као неосновану жалбу туженог и потврдио пресуду Основног суда у Краљеву П1 740/11 од 09.07.2014. године, у ставу првом и трећем изреке.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију, због битне повреда одредаба парничног поступка и

погрешне примене материјалног права. Тужени је благовремено поднео и допуну ревизије.

Тужилац је благовремено поднео одговор на ревизију.

Тужени је после подношења ревизије, дана 05.01.2016. године, поднео и предлог за понављање поступка, због разлога прописаног одредбом члана 422. став 1. тачка 9. Закона о парничном поступку (члана 426. став 1. тачка 10. важећег Закона о парничном поступку).

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 399. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ број 125/04, 111/09, 36/11 и 53/13-УС), који се примењује на основу одредбе члана 506. став 1. важећег Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11, 49/13-УС 74/13-УС и 55/14), па је утврдио да ревизија туженог није основана.

У поступку пред нижестепеним судовима није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју овај суд пази по службеној дужности, на основу члана 399. ЗПП. Нема ни битне повреде из тачке 12. наведеног члана, на коју се у ревизији указује, с обзиром на то да побијана пресуда нема недостатака због којих се не може испитати, већ садржи јасне и логичне разлоге у погледу битних чињеница, који нису у противречности са чињеничним стањем. Исто тако, нема ни битне повреде одредаба парничног поступка из члана 361. став 1. а у вези члана 8. ЗПП, на коју се у ревизији указује, па се у наводима ревизије не доводи у сумњу законитост и правилност побијане пресуде.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је засновао радни однос код туженог на неодређено време, на основу уговора о раду број 9/02/2008 од 01.02.2008. године. Дана 17.02.2008. године, тужилац и тужени су закључили још један уговор о раду, који се према наводима туженог сматра анексом уговора о раду, којим су између осталог уговорили, да уговор о раду ступа на снагу даном потписивања, да се закључује на период од пет година, да се пре истека рока може раскинути само споразумно, а ако дође до самовољног раскида без сагласности послодавца, у том случају се обавезује запослени да исплати послодавцу штету у висини од 3.000 евра у динарској противвредности. Тужени је приписао тужиоцу постојање отказног разлога из члана 179. став 1. тач.2. и 4. Закона о раду, јер је тужилац присвојио новац на име атеста за возило ..., о чему је тужилац 31.05.2011. године, потписао изјаву о признању. Међутим, тужени је оспореним решењем отказао тужиоцу уговор о раду, зато што је тужилац 16.06.2011. године, поднео писани захтев за раскид уговора о раду број 9/02/2008 од 01.02.2008. године, са датумом престанка радног односа 20.06.2011. године. Писани захтев тужиоца је унапред типски одштампан, са накнадно одштампаним типским подацима, који је тужилац био приморан да потпише у септембру месецу 2010. године у бланко облику.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су правилно применили материјално право, када су усвојили тужбени захтев тужиоца и поништили као незаконито оспорено решење туженог о престанку радног односа тужиоцу отказом уговора о раду и обавезали туженог да врати тужиоца на рад.

У спору из радног односа, суд, законитост решења цени са становишта правилне примене материјалног права, повреде правила поступка и чињеничног стања из оспореног решења.

Према томе, како је оспорено решење о престанку радног односа донето на основу одредбе члана 175. став 1. тачка 4. Закона о раду („Сл. гласник РС“, број 24/05, 61/05 и 54/09), зато што је тужилац у писаном облику доставио туженом захтев за раскид уговора о раду, у смислу одредби члана 178. став 1. и 2. Закона о раду, а не отказом од стране туженог због евентуалног постојања отказних разлога из члана 179. став 1. тачка 2. и 4. Закона о раду, имајући у виду да је тужилац у септембру месецу 2010. године потписао бланко акт везан за раскид уговора о раду, односно бланко изјаву, по оцени овога суда, правилан је закључак другостепеног суда, да је тужилац изјаву потписао надајући се да активирањем потписане изјаве до правних последица неће доћи, у жељи да задржи посао, односно да је искључио могућност злоупотребе исте од стране туженог, тако да се тужилац никада није сагласио са престанком радног односа и да на страни тужиоца није постојала воља за подношењем писане изјаве о престанку радног односа.

Дакле, у конкретном случају по оцени овога суда нису испуњени законски услови за престанак радног односа тужиоцу отказом уговора о раду на основу одредбе члана 175. став 1. тачка 4. Закона о раду, због чега је и правилна одлука о враћању тужиоца на рад, донета на основу одредбе члана 191. став 1. Закона о раду, док су неосновани наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

При томе, није неопходно даље детаљно образлагати пресуду којом се ревизија одбија као неоснована, ако се у ревизији понављају жалбени разлози, већ се тужени као ревидент упућује на образложење побијане пресуде да се непотребно не би понављало, на основу одредбе члана 405. став 2. ЗПП.

У преосталом делу, ревизијом се указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, што није дозвољен разлог за изјављивање ревизије, на основу одредбе члана 398. став 2. ЗПП.

Неоснован је захтев туженог за накнаду трошкова поступка, с обзиром на успех тужиоца у овој парници из радног односа, а на основу члана 149. а у вези одредбе члана 161. став 1. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 405. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Миломир Николић,с.р.**